
Prædiken til 5. S.e.T. I (4. S.e.T.?)

En prædiken af

Kaj Munk

Udgivet i 2015. Teksten må i denne form frit benyttes med angivelse af Kaj Munk Forskningscentret, Aalborg Universitet, som kilde.

Kaj Munk Forskningscentret, Aalborg Universitet.

Indhold

Prædiken til 5. S.e.T. I (4. S.e.T.?)	4
5. s.e.Trin. (4. s.e. Trin.?)	4
Metadata om værket	4
Metadata om værket	4

Prædiken til 5. S.e.T. I (4. S.e.T.?)

5. s.e.Trin. (4. s.e. Trin.?)

Prædikedag 5. s.e.Trin. (4. s.e. Trin.?)

Prædikedato 12. juli 1925

Prædiketekst Lukas 5,1-11 (Lukas 6,36-42?)

Prædiken ID P120725-01

Kilde KMF-nr. 12.08.04 (Manuskript antageligt fra 1925. Men egentlig prædiken til 4. s.e. Trin?)

5 S. e T.

Det er et gl. Ord: enhver er sig selv nærmest. Mærkeligt nok betyder det kun, at enhver maa se at gavne sig selv saa meget som muligt. Og det er ret, at til at se sine Fejl, dér er enhver ikke sig selv nærmest; sine egne Fejl er det ofte, at man er den sidste se. Jesus siger det i Dag med et voldsomt Billede: Splinten, selv den ubetydeligste Fejl ser du grant, hos din Næste: han er nu ogsaa altid om sig for at faa det, der tilkommer ham i fuldt Maal. Hun er forfærdelig slem til at snakke om Folk, og det kan jeg nu eengang ikke fordrage; har jeg alle andre Fejler, den har jeg ikke. — Ja, det kan godt være, at de er meget gode Folk, men kunde de nu ikke godt tage et Barn til sig saadan som de sidder i det, men se, om de gør det, ikke saa meget som en Københavner. — Ja, jeg ved ingenting, men de siger nu i Byen, at han er slem til at pimpe, naar ingen ser det. Osv. osv. gaar Sladderen, og noget er uskyldigt, og noget er rigtigt grimt. At vi snakker om hinanden og hinandens Morsomheder og Særheder og Smaafejl, det ser jeg nu engang intet galt i — det maa smænd gerne siges om mig: at det vilde nu pynte paa ham, om han ikke sagde slet saa meget, naar han kom ud ml. Folk. Men der er to Ting, jeg ikke kan fordrage: 1) naar Menn. taler ilde om andre, fordi det glæder dem at gøre sig interessante ved at bringe Nyheder til Torvs, 2) naar Menn. gør sig til af andres Fejl og Fald, fordi de knejsende tror, at de har deres paa det tørre (de som tykkes at staa). Ja, saadan har vi saa nemt ved at se Splinten i andres Øje, men bliver ikke — — —

Ret betænkt, er det nu saa paafaldende, at vi ikke bliver Bjælken i vort eget var? Nej, man kan jo ikke se sig selv i Øjnene. Undtagen i et Spejl. Men er det nu ikke sært, at lige saa ivrigt som mange Menn. ser sig selv i Spejl for at rette paa de legemlige Fejl, lige saa stor en Ulyst er der hos dem til aandeligt at spejle sig for aandeligt at rette sig.

Hvor kan vi da spejle os? Jeg ved kun eet Svar: i Guds Aands Ord og Skrift. Dér faar vi at vide, hvordan vi er, hvordan vi skulde være, hvordan det umulige kan ske, at vi kan blive saadan. Ja, Guds Ord, som det staar i vor Bibel, i vor Salmebog, som det lyder fra hver aandsfyldt Prædikant fortæller os om det, vi mangler, og om det, vi skal naa; det er den store Øjenlæge, der kan trække Bjælker ud og gøre Øjne klart seende og rigtigt seende.

Teksten er til 4. S. e. Tr. Ulige Aar, vel 1925